

transcendentalna interiornost, tj. unutrašnjost. Bilo da je u pitanju Kantova transcendentalna apercepcija, Fihteova intelektualna intuicija ili Hegelova ideja samo-posredujuće subjektivnosti, u svakom od prethodnih slučajeva idealizam govori o mogućnosti identiteta subjektivnog i objektivnog, spoljašnjeg i unutrašnjeg. Rad filozofije, rad sistema, počiva u zahvatanju celokupnosti iskustva u svetlu ovog originalnog identiteta, Ideje.

Ili ili sumlja u ovu egologiju i tu smunju provodi elaboracijom fenomenona kao što su melanholija, strepnja, dosada i odluka – čiji uslovi čini se da počivaju pre u originalnom neidentitetu spoljašnjeg i unutrašnjeg. Prvi deo *Ili-ili*, analize koje se nalaze u papirima izvesne osobe A, ističu originalnu razliku koja neprestano ugrožava ono što je za idealizma suštinsko: samo-svest kao moć koja sebe čini sebi prisutnom, koja re-rezentuje sebe, koja se sa sobom podudara. Analize osobe A ukazuju na mesto koje mišljenje vodi kao prvobitnom neuspehu reprezentacije. Nešto je uzeto pre nego što je posedovano; nešto je zaborevljeno pre nego što je znano; nešto je izgubljeno pre nego što je voljeno. Odlučujući momenti se događaju u vremenu koje prethodi sadašnjosti/prisutnosti, vremenu pre vremena.

Ili ili sumnja u idealističku postavku i to putem ukazivanja na izvesno temporalno kašnjenje koje ne može biti otklonjeno od same mogućnosti samo-svesti. *Ili ili* ukazuje na nemogućnost samosvesti da bude pristupa u samom momentu vlastitog rađanja. Osnovno načelo subjektivnosti, samo-postavljanje, biva narušeno mišlju o početku, arheu koji prethodi početku samosvesti i samosvesti kao početku.

Ili ili govori o prekidu, povlačenju teze identiteta i to putem razmatranja problema vremena, temporalnosti. Ključno mesto u Aovoj analizi i kritici idealističke postavke predstavlja mesto o nesrećnoj svesti/najnesrećnijem. A,